

MARKKU ROPPONEN

KUHALA

JA KAUNANKANTAJAT

— TAMMI —

MARKKU ROPPONEN

KUHALA

JÄ KAUNANKANTAJAT

TAMMI

HELSINKI

MARKKU ROPPONEN

Kuhala ja kuoleman kurkkupurkit, Nuori Kuhala 2, 2025

Kuhala ja alamaailmanpyörä, 2024

Kuhala ja vaiennut viulu, Nuori Kuhala 1, 2024

Kuhala ja hornankattila, 2023

Kuhala ja epätarkka-ampuja, 2022

Kuhala ja kaimaanin hymy, 2022

Kuhala ja kuuma kultahippu, 2021

Kuhala ja salaiset seuralaiset, 2020

Hautaustoimisto Wähähappinen, 2019

Koirapuistoromaani, 2018

Kuhala ja haudan pitkä varjo, 2017

Kuhala ja isku Helsingissä, 2016

Kuhala ja vapaa pudotus, 2015

Kuhala ja tuomitut, 2014

Kuhala ja jokimurhat, 2013

Kuhala ja yöjuna, 2012

Kuhala ja vanginvartijan mandoliini, 2011

Kuhala ja kevään ensi ruumis, 2010

Kuhala ja hautausmaan risteys, 2009

Suruaika päättyy, Kuhala, 2008

Kuhala ja kuoleman hipaisu, 2007

Kuhala ja takapihojen tuonenvarjo, 2006

Linnut vaikenevat, Kuhala, 2005

Kuhala ja viimeinen kesävieras, 2004

Kuhala ja musta juhannus, 2003

Puhelu kiusaajalta (Kuhala ja puhelu kiusaajalta), 2002

Lavastus, 2000

Elämysmatka, 1999

Siivestäjät, 1997

Naisiin, 1995

Isän kädestä, 1995 (yhdessä Timo Parvelan kanssa)

Viimeinen auringonnousu, 1994

Paholaisen kiireet, 1993

Mies katoaa sateeseen, 1992

Kuolemanuni, 1991

Pronssijuhlat, 1990

1. painos

© Markku Ropponen ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-7431-7

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

1.

Kuhala seisoi laiturilla ja tähysti järvelle. Kumppaneistaan muuttomatalla erkaantunut joutsen tööttäili jäähyväiset yksityisetsivälle ja kiisi liki vedenkalvoa nokka suunnattuna kohti etelää. Kenties lintu ei ollut harhautunut lajitovereistaan, vaan oli erakkona tykästynyt omiin aikatauluihinsa ja reitinvalintoihin. Kuhala nosti kättään ja tunsi hengenheimo-laisuutta loittonevaa töräyttelijää kohtaan. Erakkoja ja oman tien kulkijoita tässä molemmat oltiin – klisee, mutta pakkoko sitä oli ääneen lausua. Eikä tämä mökki ollut mikään hänen joutsenlaulunsa.

Takavasemmalla istuva Hippu-koira oli saavuttanut vast-ikään viidentoista vuoden kunnioitettavan iän, ei tainnut kuulla kansallislinnun kailotusta mutta näki sentään sen ohilennon. Hipun askel oli lyhentynyt metusalemin töppös-telyksi, levätä piti tuon tuosta mutta jos aikomus oli hoitaa kotiin Suomen vanhimman koiran titteli, voimavaroja oli turha haaskata. Viimeisimmän eläinlääkärikäynnin antina oli purkillinen särkylääkkeitä. Mitään kohtalokasta ei ollut löytynyt, joskin rasitusta ja mielenjärkytyksiä piti välttää ja tokihan Kuhala itsekin ymmärsi, ettei Hippu enää kauan völ-jyssä kulkisi. Viisisataakuusikymmentäkolme euroa, kiitos.

– Sinne häipyi, Kuhala sanoi ja kumartui kupsuttamaan kaverinsa korvantaustaa.

Oltiin Viitasaaren korkeudella maalaismaisemissa ja elettiin syyskuuta. Kuhala oli ostanut alle puolen hehtaarin rantapalstan vaatimattomine saunamökkeineen nettihuuto-kaupasta. Kyse oli ulosottoon menneestä omaisuudesta ja kärkkyjiä oli riittänyt. Kuhala oli nokitellut itsensä voittajana maaliin katseltuaan kuvia tontista ja päätettyään, ettei hevin luovuttaisi ruudun ääreltä.

Mitä järkeä liki seitsemänkymppisen, sydänoperaation läpikäyneen ja sieltä täältä kolhiutuneen miehen oli ruveta mökkeilemään? Eikö hänen olisi kuulunut hissutella ehtoopäiviään Kahlurannan rivarikolmiossa, helistää omia pilleripurkkejaan ja venttailla noutajaa villasukat jalassa?

Kenties.

Mutta jos seinänaapurina asui rikoskomisario Huttuharju, mies jonka pakkomielteenä oli hoidella Kuhala kiven sisään vuosien takaisesta hipsteritaposta, mökkiratkaistu houkutti. Ei Huttu tänne niin vain karauttaisi piinamaan vihjailuineen, näyttämään pettymyksien merkitsemää jeparin naamaansa kuten teki kotipuolella roskiksella, autokatoksessa ja milloin missäkin.

Lisäksi tienoo toi mieleen lapsuuden Havuvaaran maisemat ja toimi ehkä myös korvikkeena Mustankorkean omakotitalolle, jossa Kuhala oli kortteerannut ennen rivitaloon muuttoa. Jännittävän nettihuutokaupan lopullinen hinnanmuodostus haikahti top-viisi onnenkantamoiselta ja kukapa ei sellaiseen olisi tarrannut. Kuhalan vanhuudensäätöt olivat huvenneet rutkanpuoleisesti mutta eikö niiden jemmailu kielinyt naavoittumisesta, jollaiseen hän ei sortuisi. Sitä paitsi pitikö kaikessa olla järki mukana?

Mitä kuolleeseen hipsteriin tulee, Kuhala oli kalauttanut helsinkiläisen palkkatappajan hengiltä puolivahingossa eikä aikonut joutua tilille teosta. Ilman rahtusen ylimitoitettua, hätävarjelutarkoituksessa annettua kuokanvarren kopautusta miehen kalloon Kuhala olisi joutunut itse heittämään hyvästit elontaipaleelleen, sen verran kiperäksi tilanne oli tuolloin sukeutunut. Häntä oli hiillostettu tapauksesta mutta Huttuharjulle oli jäänyt yhä uudelleen kouraan pelkkä luu. Toisen hengen riistäminen oli toki painanut Kuhalan mieltä ja kummitellut unissa, joskaan ei enää. Ihmisluonnolla oli näköjään kyky toipua vaikka mistä, elämää elettiin eteenpäin eikä juuttuminen vastoinikäymisten suonsilmäkkeisiin ollut Kuhalan ominta. Hän aikoi asustella saunamökkeröisessä pitkälle marraskuuhun ja yritellä talvellakin. Pirujako tässä, kyläkaupasta tai Viitasaaren marketeista sopi hakea muonataydennystä.

Parisuhde eläintenhoitaja Päivin kanssa kituutteli miten kuten. Toisinaan tavattiin tiuhaan, toisinaan harvakseltaan eikä saman katon alle muuttaminen tuntunut kummastaakaan hyvältä aatokselta. Totta puhuen Päivi ei ollut käynyt Kuhalan piilopirtissä eikä ollut sanonut juuta eikä jaata sen hankinnalle. Ei Kuhala ollut Päivin mielipidettä etukäteen kysellytkään, joskin oli luvannut lämmittää tätä varten saunan milloin tahansa.

Etäältä kantautui kiväärin laukaus. Kuhala hätkähti, hiukkasen Hippukin, vaikka huonosti kuuli. Ei kai kukaan joutsenta ollut yrittänyt? He kapusivat polkua perätysten eikä Kuhala tuoreena tontinomistajana voinut olla huomatta tyytyväisiä silmäyksiä paitsi pulpettikattoiseen mustaan mökkiin myös puuliiteriin, vesipostiin, kompostoivaan käymälään ja hieman etäämmäksi nikkaroituun laavuun, jonka edessä sopi tulistella, paistaa ahvenia ja vaipua rauhoittaviin

maaseutuaatoksiin. Rakennelmat olivat uudehkoja ja siis elinkaarensa alkutaipaleella päinvastoin kuin omistajansa koirineen. – Kyllä meidän kuule kelpaa. Jos se hullu idästä innostuu rähisemään, ottaa aikansa ennen kuin se eksyy tänne. Tarttee vissiin kerätä kotivaraa kun niin suosittlevat.

Koira oli istahtanut puolimatkaan polkua, suki takkujaan ja loi katseen järvelle. Isännän horinoista ei ihmeitä kostunut. Suotta paasasi kun ei niistä enää saanut selvääkään mutta jos nyt oli teemana kotivara, kai siihen koiran murkina kuului?

Asemiestä ei näkynyt, joten Kuhala haki liiteristä sylilisen klapeja, asetteli hakkuupölkylle ja alkoi hutkia sälöjä sytykkeeksi. Askare keskeytyi, kun hän kuuli auton ääntä. Oliko naapurimökkiläinen matkannut laittelemaan tiluksiaan talvikuntoon vai saataisiinko tirehtöörivieraita kaupunginkansliasta, sellaisesta kun oli ollut vähän puhetta eräisiin rakennuslupiin liittyen? Kenties aiottiin vain tervehdyskäynnille uuden kesäasukkaan luo.

Kuhala niittasi kirveen hakkuupölkkyyn kun kävi ilmi, että tulija kääntyi hänen parkkiinsa. Sinne oli matkaa satakunta metriä ja mäntykumpare esti näkyvyyden mutta jokin punaista oli runkojen lomitse erottunut. Tuulenvire antoi kyytiä koivunlehdille tontin pohjoispuolella. Ne viskautuivat pyrynä ilmalentoon ja varisivat kauas tielle. Kohta pyryttäisi ensilumen. Kuhala värähti ja meni ottamaan tulijan vastaan.

Mies oli keskimittainen, jotenkin arkinen ja pukeutunut tummansiniseen pusakkaan, nuhruihin farkkuihin ja lenkkareihin. Vaateparsa ei vihjannut erähenkisyyteen mutta ehkä viranomaisvierailijaan kaupunginkansliasta. Mies oli seisahtanut laavun tietämille ja työntänyt kädet taskuun. Hänellä oli lyhyet hiukset, ajeltu kapea leuka ja alassuin kääntyneet suupielet ja hänen puhumattomuutensa alkoi venähtää kiusallisen pitkäksi ikään kuin hän olisi halunnut

antaa aloitteen Kuhalalle, vaikka oli itse tuppautunut tänne, kutsumatta.

- Päivää, voinko auttaa?
- Miltä tuntuu istua haaskalla?
- Anteeksi?
- Että miltä tuntuu istua haaskalla?
- En ymmärrä vieläkään. Ja jos tarkkoja ollaan, en edes istu.

Mies loihti kasvoilleen hymyn, jossa erottui katkeran kal-kin sivujuonne ja jonka saattoi tulkita myös irvistykseksi. Kuhala oli tehnyt yksityisetsivän uransa aikana tuttavuutta niin rosoisiin vastaantulijoihin ettei häkeltynyt, vaan arveli miehen erehtyneen osoitteesta tai ainakin pudottelevan epä-määräisyyksiä, joita ei huvittanut kuunnella. – Tapani on ollut ainakin joskus, että esittäytyään. Lieneekö juolahtanut mieleen. Jos tarkoitatte tätä tonttia haaskaksi, niin haiskahtaa omituiselta. Ostin tämän, maksoin jopa varainsiirtoveron ja lainhuudatuskin on vireillä. Että miten on?

Mies kaivoi tupakat esiin, sytytti ja sanoi nimekseen Keinonen. – Velipoika ajatteli tästä itelleen kesäpaikkaa. Mutta se suunnitelma kuten muutkin suunnitelmat meni persiilleen. Velipoika hirtti ittensä toissa päivänä.

Kuhala sanoi olevansa pahoillaan ja alkoi ymmärtää käynnin syyn. Vaikka olikin onnistunut saamaan tontin Keinosen veljen nenän edestä, oli vaikea nielaista sitä että varta vasten tultiin panettelemaan. – Otan osaa suruunne mutta en pidä silti asenteestanne. Kauppa meni lain kirjainta noudattaen ja kiinnosti tai ei, haluan olla rauhassa.

Miehen mielestä lain kirjain oli pelkkä vitsi ja tarkoi-tettu nuijimaan köyhät kyykkyyn. Yritteliäitä ihmisiä suit-sutettiin juhlapuheissa mutta survottiin suohon heti kun saumaa siunaantui. Keinosen velipojan firma oli ajautunut

konkurssiin ja nyt siis velipoikakin suureen tuntemattomaan.
– Sitä mä vaan tulin kertomaan, että täällä elellään suuressa vääryydessä.

Kuhalan taakse hiippaillut Hippu tarkkaili tulijaa ja tämän liikkeitä kuten oli yksityisetsivätoimiston assistenttina tottunut tarkkailemaan. Miekkonen ei kuulunut isännän lähipiiriin, olihan se haistettavissa. Vierailun äkkiväärää luonnetta korosti myös tyypin levoton liikehdintä ja sie-
raimista kiihkeästi lykkäytyvä tupakansavu. Kuhala nyök-
käsi Keinospellematta kuitenkaan valmis puimaan suuria vääryyksiä, niitähän piisasi minne vain katsoi.

Keinonen oli surun murtama, miestä oli turha provosoida mutta hänestä oli päästävä jotenkin eroon. – Nyt kun olette saanut sanottua sanottavanne, voitte varmaan poistua, olkaa hyvä. Tänne tulee kohta sähköfirman miehiä eikä parkissa ole tuon enempää tilaa, niin kuin näette.

- Tämä oli velipojan unelma.
- Ymmärrän.
- Ette te mitään ymmärrä eikä tämä jää tähän.
- Jestas. Kyllä se nyt taitaa jäädä.

Keinonen sanoi, että Kuhalan oli turha uneksia leppoisista päivistä luonnon helmassa. Tontin kaappaus alihintaan oli samaa kuin ryöstö ja sitä samaa vääryyttä, josta velipoika oli saanut tarpeekseen. – Sen henki leijuu tossa latvojen yläpuolella ja muistuttaa teitä jonakin päivänä tavalla, jota ette unohda.

Keinonen kääntyi ja käveli parkkiin. Kuhala jäi varmistamaan, että mies poistuisi. Uhkauksia oli sadellut uran aikana ja joskus oli ammuttu ennen kuin oli vaivauduttu edes pukah-
tamaan, joten äskeisestä ei kannattanut menettää yöunia.

Kun Keinosen auto katosi mutkan taa ja moottorin ääni lakkasi kuulumasta, Kuhala jatkoi klapien rusikointia. Ei hän

muistanut huomanneensa nimeä Keinonen missään yhteydessä tonttikauppoja tehtäessä. Mieleen tuli vain edesmennyt maajoukkuekiekkoilija Matti Keinonen, jonka piruetit olivat saada vastustajan sekoamaan.

2.

Kuhala heräsi aamuyöstä pakottavaan vedenheittotarpeeseen ja ähisi aikansa ennen kuin hinasi jalat peiton alta lattialle. Kylmä ei ollut, viidensadan watin seinäpatterin hohkasi lämpöä pikkuruiseen pukuhuoneeseen ja makuukammarin yhdistelmään. Hän kohottautui tukka sekaisena, pohdiskeli kuisorsan hankkimista ja työntyti Hipun kanssa kuistille. Hän oli nähnyt netissä kavalkadin sorsia monenlaisiin mieltymyksiin, eikä turhuuden markkinoille tuntunut löytävän rajoja tässäkään intiimissä tuoteryhmässä. Ehkä jokin huomiota herättämätön malli kävisi hänelle, ja voisihan sen aina koristella suosikkibändin tai -politiikon tarralla. Toisaalta päätäkän pulittaminen moisesta kapistuksesta tuntui hölmöltä. Kätevä vuoli sen vanhasta mehukanisterista tai pitkään palvelleesta urheilujuomapullostä eikä häneltä, Kuhlalta, kätevyyttä puuttunut. – Vai mitä, Hippuseni?

Koira oli köynynnyt tarpeilleen männyn juurelle, kun taas Kuhala sohotti kuistin kaiteen välistä. Sarasteli aavistuksen verran, ilma tuntui raikkaalta hengittää ja rikkumaton järvenpinta heijasteli alkavan päivän arkaa kajoa. Kuhala ehdotti Hipulle koisimisen jatkamista. He olivat ansainneet sen, he olivat luultavasti vuosien varrella tehneet velvollisuutensa

eivätkä olleet pahasti veloissaan maailmalle. – Liekö kello vielä viittäkään. Saadaan aika kulumaan paremmin kun nukutaan.

Hippu äityi muutamaan kankeaan takapotkuun lorotuksen lopuksi, haukotteli ja kapusi takaisin kuistille. Molemmat tuijottivat hetken järvelle, kunnes kääntyivät palatakseen kammariin. Kuhalan kädenliike kohti ovenkahvaa jäi kesken, kun hän kuuli rahisevan, metallisen äänen saunamökin takaa sieltä missä polku kaartoi laavulle ja parkkiin. Painaessaan kahvan alas hän kuuli äänen uudelleen. – Kuka siellä nyt tähän aikaan?

Hippu työnsi kuononsa ovenrakoon. Olisi luullut isännän tietävän, ettei se mitään enää kuullut ja eikö juuri ehdotettu unien jatkamista? Koira loi Kuhalaan kysyvän silmäyksen ja teki itselleen lisää tilaa päästäkseen sisälle. – Okei, mene vaan. Käyn katsomassa, ettei tuolla yritellä mitään ylimääraistä.

Kuhala sovitti kumipohjaiset tossut jalkoihinsa, otti naulakosta otsalampun ja lupasi palata pian. Oliko hän kuullut äänen jo kolmannen kerran vai kuvitteliko hän omiaan jo kolmannen kerran? Korvien väli saattoi tuottaa ikämiesyllätyksiä etenkin aamuvarhaisella, kun mieli harhaili vielä unen ja valveen rajavyöhykkeellä. Täällä kuljeksi monenlaisia metsäneläviä karhusta kauriiseen. Oliko kettu tonkimassa nuotionpohjaa laavun edustalla vai karhun säikäyttämä hirvi pohtimassa uintireissua vastarannalle? Kuhala viritti otsalampun muttei sytyttänyt sitä. Hän nappasi seinustalta pistolapion kaiken varalta ja muisteli muutamaa ikävää tapaamista kotinurkillaan uransa kultaisilta vuosilta. Helvetti, päällimmäisenä oli tietysti hipsterin tapaus mutta kerran oli yritetty kuristaakin ja toisella kertaa oli ollut pakko painella karkuun villisikalaumaa. Eikö mistään löytynyt rauhaa, eikö täältäkään?

Miehen hahmo erottui ääriviivoiltaan häilyvänä ja tummana. Kai se nyt mies oli tai ihminen ainakin? Eläin olisi huomannut Kuhalan ja häipynyt. Tuntematon seisoi laavun vierustalla. Ei käynyt ilmi millä tai miten hän oli aiheuttanut huomiota herättäneen kolinansa mutta paraikaa hän tyhjensi rakkoaan samaan tapaan kuin tontin asukkaat aiemmin. Häpeämätön toimitus vasten laavun sivuseinää vaati selityksen samoin kuin työntyminen pihapiiriin. Kuhala napsautti valon otsalamppuun. – Hei siellä, milläs asioilla?

Tulija sulki sepaluksen vetoketjun, kääntyi ja varjosti kasvojaan otsalampun häikäisyltä. Kuhalan ote pistolapion varressa tiukkeni. Ensin Keinonen ja nyt tämä kuseskelija. Olisiko sittenkin pitänyt ottaa selvää millaista sakkia näillä main pyöri eikä ihastua pelkkiin tontin värikuviin ja ulosottohintaan? Kahlurannassa asui sentään säällistä, ennalta arvatavaa ja tuttua väkeä, vaikka Huttuharju harmittikin. Mies pyysi Kuhalaa kääntämään valoa hieman sivuun ja pahoitteli häiriötä. – Taisin vähän eksyä ja erehtyä torpasta. Sitä kun joutuu melkein käsikopelolla etenemään syyspimeillä.

Mies kuulosti väsyneeltä, oloa taisi huteroittaa laskuhumala ja orastava krapula. Kuhala arveli toisen tosiaankin erehtyneen osoitteesta ja kysyi, oliko laavu tuntunut käsikopelolla sellaiselta, jonka sokkeliin sopi ruveta tarpeilleen.

– Älkääs nyt suuttuko. Korvaan vahingot, mulla on kuhaa pakkasessa. Miten olis, pari filettä pannuun ja jo alkaa suu napsata? mies sovitteli ja haki kadonnutta rytmiä muutamalla tasapainottavalla sivuaskeleella, ennen kuin alkoi astella lähemmäs. Hän sanoi nimekseen Jänkäkorpi ja kertoi asuvansa jokunen sata metriä edempänä. – Ei, en ole kesäasukas, vaan paikkakuntalaisia. Tuli hummailtua. Joo, ei se vetele mutta minkäs luonnolleen mahtaa. Tämä on kyllä ihan ensimmäinen kerta, kun mä hairahdun naapurin

puolelle. Niin että anteeksi vaan, Jänkäkorpi pahoitteli vaikei vaikuttanut erikoisen pahoillaan olevankaan, vaan kai-paavan juttuseuraa, ennen kuin takatuuppari iskisi täydellä tykistöllään. – Taidatte olla uusia täällä?

Kuhala nyökkäsi ja sanoi nimensä. Missä ihmeessä Jänkäkorpi oli hummaillut täällä keskellä ei mitään? Vai oliko Viitasaaren taksi jättänyt hänet jonnekin viimeisen taipaleen varrelle? – Osaatte varmaan kotiin nyt kun koordinaatit alkaa olla selvillä. Ajateltiin tässä koiran kanssa jatkaa pielustelua, kun ei aamu ole tämän pidemmällä.

– Mahtaako löytyä tilkkanen vettä? Ei muuten mutta pitäisi ottaa pilleri. Korvaan senkin, se teidän kuha painaa jo kaksi kiloa. Kuhaa Kuhalalle, ei hassumpaa, vai mitä?

Mentiin kuistille. Kuhala pani seinän ulkovalon palamaan ja haki koussikkaan vettä. Jänkäkorpi oli päättänyt pitkittää kotiinpaluuta ja vähät välitti toisen toiveesta jatkaa nukku-mista. Hän oli istahtanut kuistin penkille ja näytti kuluneelta, olemassaolon edesottamusten notkauttamalta mieheltä. Ikää oli vaikea määritellä, harmaantunut tukka hapsotti ja iho sängin alta kuului verenkarvaisena myötäillen silmän-alkuaisten sävyä. Kuhala ojensi veden. Jänkäkorpi hörppäsi ja kiitti mutta näytti unohtaneen pillerinsä.

Miesten tuloon herännyt Hippu tarkasteli vierasta kirsu värähdellen ja pakitti ovenraosta takaisin viltilleen älyttyään, ettei isäntä tarvinnut suojelua.

– Tämä palsta taisi olla huutokaupattavana? Ja te veditte pisimmän korren. Onnea vaan. Kuulin että Keinosen Late ampui ittensä, nimittäin kaveri joka tämän omisti ennen teitä. Ikävä tapaus. Mutta kun bisnekset ottaa pohjaan, niin masentuuhan siinä.

Kuhala ei ottanut kantaa eikä edes korjannut, että edel-linen asiasta jeesustelija oli tiennyt Laten hirttäneen itsensä.

Jos seuraava kutsumaton vieras tulisi kertomaan, että Late teki polttoitsemurhan, Kuhala oli valmis panemaan paikan myyntiin.

– Teissä on muuten jotakin tuttua. Tarkoitan nimessä ja vähän ulkonäössäkin, Jänkäkorpi virkkoi ja kumartui etunujuun kuin korostaakseen, ettei aikonut lähteä kulumalakaan. – Antakaas mä veikkaan... no mutta saatana, tuota anteeksi... mähän olen lukenut teidän muistelmat ja katonu telkkarista joitakin jaksoja etsivä Kuhalan seikkaluista! Jänkäkorpi tenhotti ja kysyi, saisiko puristaa julkiksena kättä.

Kuhalan sisällä salamoii mutta vaikea siitä oli perään-tyäkään, jollei haluttanut suistua kaiteen yli varvikkoon. Jänkäkorpi oli jo tarttunut Kuhalan kouraan, ravisteli sitä eikä päästänyt irti. Mies nieleskeli ja näytti liikuttuneelta. Se oli viipyilevä juopon kättely. Hän oli pitänyt Kuhalan muistelmista mutta ei niinkään tv-sarjasta varsinkaan pääosan esittäjän tähden, joka ei ollut vastannut hänen mielikuviaan. – Mutta eihän se teidän vika ole, kuka valittiin. Saanko muuten sinutella?

– Siitä vaan.

– Nyt se kuha on kuulkaas jo kolmekiloinen! Ja tulee sinulle iltaan menessä.

– Suottahan sitä nyt... Ehkä on parempi, että menet lepäämään.

– Montako osaa on tehty?

– En tiedä. En ole ollut mukana tuotannossa.

Kyllä Kuhala kuitenkin tiesi. Etsiväsarjaa oli tuotettu viisi kolmen vartin jaksoa mutta Ylen kiinnostus jatkuu oli loppahtanut taloudellisista ja taiteellisista syistä. Kaiken lisäksi projekti oli hurahtanut hiukkasen epätoivotulla tavalla pääosaan valitun entisen makeisedustajan päähän. Kuuluisuus ei tehnyt hyvää, pystymetsästä poimittu harrastajanäyttelijä

ei tahtonut mahtua nahkoihinsa. Mies paistatteli sensaatiolehtien aukeamilla ja avautui asioistaan myötähäpeää synnyttävällä tavalla. Hän muistutti ulkonäöltään kovasti Kuhalaa, oli piipahtanut tervehdyskäynnilläkin tämän luona mutta ei ollut lunastanut häneen asetettuja toiveita. Hipun roolia vetänyt hurtta muistutti myös jossain määrin esikuvaansa mutta sen haukahtelusta ei ollut laadittu arvioita. Kriitikot ja katsojat olivat kerrankin samaa mieltä sarjan laadusta ja oli epäselvää, esitettäisiinkö kahta viimeistä jaksoa lainkaan. Kuhala itse oli saanut jonkin verran julkisuutta, jota ei kaivannut, muttei latin latia, jota kaipasi. Homman alullepanija, Urhonkadun poliisilaitoksen rikosylikonstaapeli ja elämän aurinkoisuudesta innoittunut Sihtarinen ei ollut jäänyt murehtimaan tv-tuotannon nukkavierua vastaanottoa eikä muutakaan, vaan punoi jo uusia suunnitelmia leipätyönsä ohella.

Jänkäkorpi naputti sormella vesikoussikan reunaa ja kysyi, vieläkö Kuhala pyöritti yksityisetsivän toimistoaan.

- Ei se enää pyöri.
- Että täällä eläkepäivät kumminkin pyörii.
- Vissiin niin ja näköjään yötinkin.

Jänkäkorpi hieroi naamaansa, otti mainitsemansa pille-rin ja vaikeni mutta se ei merkinnyt keskittymistä nousuun penkiltä ja suunnistusta kotiin, kuten Kuhala toivoi. – Onko sulla jälkikasvua?

- Poika. Hän on jo tietenkin aikuinen ja omillaan.
- Entä vaimoa?
- Ei tällä erää sellaista.

Jänkäkorpi jatkoi säästeliästä elehdintäänsä, raapi kaulahelttänsä ja sanoi tyttärensä kadonneen kaksi vuotta aiemmin. Hän siirsi katseensa lenkkareista Kuhalaan, joka aavisteli pahaa ja kääntyi selin kohti järveä kuin ei olisi

kuullutkaan. Mikä toisten murheiden magneetti hän muka oli, pitäisikö Jänkäkorpi taluttaa kauluksesta parkkiin ja näyttää menosuunta?

– Se on tapettu ja kätkeyty jonnekin tänne, mun tytär. Jaana Jänkäkorpi, sanooko nimi mitään? Siitä oli lehdissä ja poliisi suoritti etsintöjä mutta liian vähän ja saatana laiskasti. Ihan nollabudjetilla, kun hän on kuulemma aikuisena ihmisenä päättänyt aloittaa uuden elämän ja kadota. Se ei ole kiellettyä, niin mulle sanottiin. Oot varmaan lukenut? Jänkäkorpi kysyi ja nappasi toisen pillerin.

HARVOIN ON PIILOPIRTISSÄ NÄIN VILKASTA!

Kun vanha vihollinen komisario Huttuharju kotiutuu Kualan seinänaapuriin, yksityisetsivä saa tarpeekseen. Netistä löytyy halpa järvenrantamökki.

Hippu-koira on tuskin ehtinyt nuuskia nurkat, kun metsästä kuuluu laukaus ja pihaan ajaa riidanhaastaja. Miehen mukaan kesäpaikan olisi pitänyt päätyä hänen veljelleen, eikä asia jää tähän. Pian kostajia ilmaantuu lisää, riesaksi työntyy jopa Suposta tuttu Sutkinov sekä Venäjän turvallisuuspalvelu.

Koska rauha on jo menetetty, Kuhala heltyy ottamaan toimeksiannon ja ryhtyy etsimään naapurin aikuisikäistä tytärtä. Siitäkään ei hyvää seuraa...

Hykerryttävän veijaridekkarisarjan 23. osa.

9 789520 474317

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7431-7